

Ο τελευταίος γεωργός (ιστορικό μυθιστόρημα)

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας ιστορικών μυθιστορημάτων της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή αποκλειστικά στον Κόσμο

Γιώτα Κριλή

Μέρος δεύτερο Ματωμένες γεπονιές-65

Ο καπετάν Ροκάκης είχε γρίπη και δεν σηκώθηκε εκείνο το πρωινό. Έμεινε στο κρεβάτι και τον φρόντιζε η Ασπασία, οι μοδίστρες είχαν πολλή δουλειά. Του έφτιαξε φασκόμυλο με μέλι από το Αηδονοχώρι και το σέρβιρε με παξιμάδια. Έπειτα πήγε στον κήπο και μάζεψε τα πιο γνωμένα πορτοκάλια. Χάρηκε ο καπετάνιος. «Την φύτεψα όταν μπήκαμε σε τούτο το σπίτι την πορτοκαλιά». Δεν είχαν γλυκάνει ακόμη και η Ασπασία τα έστυψε και έριξε ζάχαρη. «Να 'σαι ευλογημένη», της είπε συγκινημένος πίνοντας την εύγεστη πορτοκαλάδα.

- Καπετάνιε, δεν θυμάμαι αν σας είπα ότι ήμουνα νοσοκόμα πριν παντρευτώ. Έτσι γνώρισα το συγχωρεμένο τον άνδρα μου που ήταν γιατρός.

- Είσαι θεόστολη, κυρα-Ασπασία.

Είχε γίνει στρατιωτική κατάληψη στα περισσότερα δημόσια κτίρια και στο πανεπιστήμιο όπου στρατωνίστηκαν Έλληνες ναύτες για να διαφυλάξουν τη δημόσια τάξη σε περίπτωση διαταραχών. Κατά συνέπεια είχαν διακοπεί και τα μαθήματα. Ο Σωκράτης έβγαλε σεργιάνι τον Ασίκη. Τράβηξε για το Πεδίο του Άρεως και πήγαιναν τροχάδην καθώς ο Ασίκης τραβούσε με φούρια το λουρί. Άκουσε σάλπιγγες και πρόσεξε μεγάλη κίνηση στους δρόμους. Συγκράτησε τον Ασίκη να δει τι γινόταν. Βγαίνοντας στη Σταδίου σταμάτησε για να περάσει μια μεγάλη ομάδα από «επίστρατους». Είχαν όλοι στο στήθος την εικόνα του βασιλιά, χτυπούσαν σάλπιγγες, ζητωκραύγαζαν και καλούσαν το λαό στα όπλα. Πολύς κόσμος, νέοι, γέροι ακόμη και παιδαρέλια τραβούσαν για τα παραπήγματα. Βαριοθύμισε. Ακολούθησε τον Ασίκη και στο πάρκο σφεντόνιζε την μπαλίτσα με περίσσια φούρια από τα νεύρα του. Στην επιστροφή αγόρασε κάμποσες εφημερίδες και σαν έφτασε στο σπίτι βάλθηκε να τις ξεφυλλίζει για να μάθει πώς εξελισσόταν η κατάσταση με τις διαπραγματεύσεις που είχε ο ναύαρχος Φουρνέ με το βασιλιά και την κυβέρνηση σχετικά με την παράδοση του οπλισμού. Κάθισε και η Μαρία δίπλα του και έπεσε και εκείνη με τα μούτρα στις εφημερίδες.

- Επιτέλους! αναφώνησε η Μαρία. Η κυβέρνηση έδωσε κατηγορηματική άρνηση στο ναύαρχο Φουρνέ «όπως παραδώσει έστω και ένα όπλο».

- Ευτυχώς, Μαρία, που ο ναύαρχος Φουρνέ δηλώνει το εξής:

... ότι η πρώτη βολή επί ουδενί λόγω θα προέλθει εκ των ναυτών ή των στρατιωτών τους οποίους θα αποβιβάσω...

- Άμα φτάσουν εκεί τα πράγματα δεν έχει σημασία ποιος θα ρίξει το πρώτο βόλι. Οι βασιλόφρονες πρέπει να ετοιμάζονται για πόλεμο. Σύμφωνα με το Εσπερινόν Νέον

Άστου, πάνω από επτά χιλιάδες εθελοντές παρουσιάστηκαν για να καταταχθούν στο στρατό. Εργάτες, λέει, αφήνουν «τας εργασίας και σπεύδουν να περιβληθούν το χακί» ζητωκραυγάζοντας: «Ζήτω ο βασιλεύς!», «Ζήτω ο κουμπάρος!», «Μωλόν λαβέ!». Και ο μεγαλειότατος επισκέφτηκε τα παραπήγματα όπου συνομίλησε με τον Καλάρη, τον διοικητή του πρώτου Σώματος στρατού. Και εκεί οι ζητωκραυγές έφτασαν τον ουρανό.

Τα παραλείπει το Εσπερινόν Νέον Άστου. Δυστυχώς, είδα κι εγώ κάμποσους που τραβούσαν για τους στρατώνες. Όμως, σύμφωνα με τούτη την εφημερίδα Αστήρ το επίσημο κράτος είναι που συνεννοείται και συμπράττει μεθ' όλων των ταραχιών... Προχθές τη νύχτα αξιωματικοί της ενταύθα φρουράς απεστάλησαν εις τα περίχωρα, όπου, ως γνωστόν, δρώσιν οι περίφημοι σύνδεσμοι των επιστράτων. ...Καθ' όλην την νύχτα προχθές κάρρα ολόκληρα πλήρη όπλων και φυσιγγίων διευθύνοντο προς τα περίχωρα. Ετούτη γράφει ότι Μάνλικερ διενέμοντο εις πάντα, ή εστέλλοντο εντός κιβωτίων εις διαφόρους οικίας.

Ο Σωκράτης χαμογέλασε λέγοντας:

- Μολονότι που 'ναι τραγική η κατάσταση δεν παύει να 'ναι κι αστεία. Έγινε, λέει, μεγάλη αναστάτωση στη Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή. Φαντάζομαι να σκίστηκαν και ράσα. Ήταν, γράφει, η ώρα της αναπαύσεως και οι ρασοφόροι μαθητές

πήγαιναν στην κοινή αίθουσα. Στον πίνακα ήταν γραμμένη η φράση: «Ζήτω ο Βασιλεύς». Μπαίνοντας μέσα και βλέποντας την επιγραφή ζητωκραύγαζαν υπέρ του άνακτος όταν ξαφνικά ακούστηκε η κραυγή: «Ζήτω ο Βενιζέλος» από δυο Μυτιληναίους μαθητές. Τότε ξέσπασαν ομόφωνα οι άλλοι υπέρ του βασιλέως και έγινε πανδαιμόνιο. Τελικά το Συμβούλιο της Σχολής απέβαλε τους Μυτιληναίους μαθητές. - Έκτακτη συμπεριφορά! Ακόμη και οι ρασοφόροι. Αλίμονο και τρισαλίμονο που λέει και η γιαγιά.

- Εδώ γράφει ότι η Εθνική Κυβέρνηση του Βενιζέλου κήρυξε τον πόλεμο κατά της Βουλγαρίας και της συμμάχου αυτής Γερμανίας.

- Το γράφει και τούτη και αναφέρει ότι η Γερμανία ανακοίνωσε ότι ο Βενιζέλος δεν αποτελεί κράτος, οπότε η κήρυξη πολέμου δεν αναγνωρίζεται, είναι άγραφο χαρτί, και όταν τα στρατεύματά της θα συλλαμβάνουν στρατιώτες της Αμύνης δεν θα τους θεωρούν ως εμπόλεμους αλλά ως αντάρτες και θα τους τουφεκίζουν.

- Μην είδατε την Ασπασία; Πήγε στο φούρνο να πάρει ψωμί και δεν γύρισε. Φοβάμαι να μην έπαθε τίποτα. Έχει περάσει πάνω από ώρα, τόνισε η γιαγιά κρατώντας την Ελευθερία που έκλαιγε.

- Θα πάω να δω τι γίνεται, είπε ο Σωκράτης και σηκώθηκε.

Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή

Στον πίνακα ήταν γραμμένη η φράση: «Ζήτω ο Βασιλεύς». Μπαίνοντας μέσα και βλέποντας την επιγραφή ζητωκραύγαζαν υπέρ του άνακτος όταν ξαφνικά ακούστηκε η κραυγή: «Ζήτω ο Βενιζέλος» από δυο Μυτιληναίους μαθητές